

РЕШЕНИЕ

№ 42

София 12 май 2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и трети февруари две хиляди и двадесет и първа година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДАНИЕЛА АТАНАСОВА
ЧЛЕНОВЕ: КРАСИМИРА МЕДАРОВА
МАРИЯ МИТЕВА

при участието на секретаря: Невена Пелова и в присъствието на прокурор Калин Софийски изслуша докладваното от съдия Мария Митева н. дело № 780/2020 година

Производството по делото е образувано на основание чл. 346, т. 1 от НПК по касационна жалба на защитниците на подс. А. П. Г. – адв. Я. Т. и адв. Д. В. и касационна жалба от защитника на подс. И. Я. И. – адв. Н. К., срещу решение № 131 от 21.04.2020 г., постановено по внохд № 611/2019 г. на Апелативен съд – София.

С подадената от защитниците на подс. Г. касационна жалба са заявени всички основания за обжалване по чл. 348, ал. 1 от НПК. Във връзка с основанието по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК е изтъкнато, че атакуваният съдебен акт е постановен в нарушение на принципните начала, регламентирани в чл. 13, 14, 107, ал. 5 и чл. 305, ал. 3 от НПК. В жалбата се акцентира, че в обвинителния акт не са изложени твърдения, които да очертават състава на престъплението по ал. 4 на чл. 219 от НК, а именно случаят да е особено тежък. Претендира се липса на мотиви, изразяваща се в необсъждане на аргументи на защитата относно: въпросът за съставомерните щети; противоречия и непоследователност в кредитираните свидетелски показания; неправилна преценка за законосъобразността на обвинителния акт; следвало ли е да се приспадне ДДС от размера на щетата; наличие на шест договора с дружеството „Т.“, оборващо твърдението за изначалното знание у подсъдимия Г., касателно липсата на ресурс у предприятието да извърши работата, за която е бил сключен договор. Сочи се, че САС не е взел отношение по всички съображения, изложени във въззивната жалба на защитата и допълнението към нея, както и че формално е преповторил мотивите на първоинстанционния съд, без да извърши действителен анализ.

Неправилно, според касаторите, въззивният съд е приложил материалния закон, приемайки, че подсъдимият А. Г. е осъществил състава на чл. 219, ал. 1 от

НК, тъй като липсват доказателства, на базата на които да се изведе съставомерността на деянието.

По отношение на оплакването за явна несправедливост на наложеното наказание, се излагат аргументи, че наказанието не съответства на степента на обществена опасност на деянието и на дееца. Като отегчаващи отговорността обстоятелства били приети съставомерни елементи на престъплението по чл. 219, ал. 4 от НК, но се твърди, че същите не са съпоставени с установените многобройни смекчаващи обстоятелства, което довело до неправилен извод за липса на основания да бъде приложена разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК. Направено е искане за отмяна на въззивното решение и оправдаване на подс. Г., алтернативно, за отмяната на атакувания акт и връщане на делото за ново разглеждане, алтернативно, за изменяване на решението и намаляване размера на наложеното наказание.

В допълнението към гореописаната касационна жалба, подадено от защитника на подсъдимия Г. – адв. Я. Т., в срока по чл. 351, ал. 4 от НПК и прието от съда, са изложени допълнителни съображения относно заявените с касационната жалба касационни основания и данни, които ги подкрепят. Постановеното въззивно решение, според касатора, е основано на избиращ и едностранчив анализ на доказателствената съвкупност, същата не е анализирана в своята цялост, поради което се е стигнало до погрешни изводи относно наличието на противоправно деяние и участието на подсъдимия в него. Изтъква се, че САС е оставил без обсъждане доводите на защитата във връзка със съставомерността на извършеното по чл. 219 от НК, като се коментира, че за пет от общо единадесет договора няма повдигнато обвинение на подс. Г., което означавало, че същите са изпълнени, и това опровергавало тезата на обвинението за умишъл у последния при лобиране за спечелване на обществената поръчка, както и за наличие на предварително знание у подсъдимия, че фирмата, спечелила тази поръчка, няма да изпълни задълженията си по сключен с „Н.“ договор. Възражава се още, че в обвинителния си акт прокуратурата не е обосновала защо квалифицира деянието на А. Г. като „особено тежък случай“, което рефлектирало върху правото на защита на обвиняемия/подсъдимия. Като допълнение към последното се сочи и фактът, че при квалифициране на извършеното от подс. Г., същото не е прието за особено тежък случай, а размерът на щетата на двете деяния е един и същ.

Претендира се липса на мотиви и относно възражението на защитата, че не може да има повдигнато обвинение по чл. 219, ал. 4, вр. ал. 3 от НК, без да се обоснове дали квалификацията на безстопанствеността е по ал. 1 или ал. 2 на чл. 219 от НК. Изтъква се различието между двата основни състава, като се подчертава, че престъплението по чл. 219, ал. 4, вр. ал. 3 от НК не е самостоятелно престъпление и осъждайки подсъдимия за престъпление по чл. 219, ал. 4, вр. ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК съдът е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване правото на защита на подс. Г.

Във връзка с нарушението на материалния закон се твърди, че няма безспорни доказателства за нито един от елементите на състава на безстопанственост по чл. 219 от НК, с изключение на качеството на субекта –

„длъжностно лице“. По отношение на пункт първи от обвинението/присъдата, в жалбата се изтъква, че съдът е коментирал само един от доводите на защитата за липса на съставомерност, а именно, че договорът с фирма „Т.“ е сключен след решение на УС на „Н.“, а останалите не се обсъждат.

Несъставомерността на извършеното от подс. Г. се аргументира с това, че остава неизяснен въпросът от обективна страна какви действия, респ. бездействия на подсъдимия стоят в причинна връзка с настъпилата щета. Обвинителната теза за умишлена безстопанственост, според жалбоподателя, се опровергава от: спешната нужда от ремонт на гарата в Русе; изборът на фирма изпълнител, сключвала и изпълнявала множество договори с „Н.“; доклад на шестчленна комисия, отредила първо място на фирма „Т.“; проведена обществена поръчка без нарушения на ЗОП; решение на УС на „Н.“, даващо разрешение на генералния директор да предприеме процедура по договаряне без обявление на ОП и е определена стойността, както и задължението на Г. да изпълни това решение; договорът изцяло защитава интересите на възложителя; назначен е инвеститорски контрол; след констатирано неизпълнение на договора и сезиране на генералния директор, последният е прекратил договора; „Н.“ плаща не без основание, а в изпълнение на сключения договор, като платежните нареждания не са били подписани от подсъдимия, а от неговия заместник. Възражава се, че щетата не е доказана по размер, тъй като инкриминираните суми са такива с включен ДДС, като не е изследван въпросът дали този ДДС в размер на 219 960 лв. не е възстановен обратно на „Н.“, такава задача не е била възложена на вещото лице. Недоказана според защитата остава необходимата за осъществяване на състав на резултатно престъпление в пряка причинно-следствена връзка между изпълнителното деяние и настъпилите значителни вреди. Възражава се и срещу наличието на пряк или евентуален умишъл. Във връзка с пункт втори на обвинението/присъдата, се акцентира, че още в диспозитива на обвинителния акт липсва твърдение за причинена щета, съдът също не посочва дали такава е налице, а заявленият от вещите лица отговор е отрицателен. Твърди се, че плащането към дружеството „Р. ММ“ Е. има своето основание – а именно сключеният договор, и че е недоказано предварителното знание на подс. Г., че неговият контрахент не е имал капацитета да изпълни този договор. Изтъква се обстоятелството, че подсъдимият не е имал задължение да упражнява контрол върху изпълнението на дейностите по договорите, сключени от „Н.“, тъй като, видно от редица писмени доказателства, за това са били назначени конкретни длъжностни лица. Тези писмени доказателства били игнорирани от въззивния съд. Смесване, според касатора, има и относно обстоятелството, кое е ощетеното от отделните деяния предприятие – „Н.“ или „ДП Т.“ – подразделение Горна Оряховица. И по този пункт на обвинението оставал необсъден въпросът за щетата, заключението на вещите лица не съдържало констатация, че договорът не е изпълнен, а били налични доказателства в обратен смисъл. Отново се оспорва наличието на пряка причинна връзка между деянието и щетите, както и формата на вината на подсъдимия. Предвид изложеното, защитникът приема, че осъдителната присъда и потвърждаващото я решение почиват на предположения.

Касационната жалба на адв. Н. К. – защитник на подс. И. Я. И. е насочена срещу въззивното решение в частта, с която е потвърдена осъдителната присъда на последния, като постановена при съществени нарушения на процесуалните правила и в нарушение на материалния закон. Изтъква се, че САС само е цитирал оплакванията във въззивната жалба, като ги е отхвърлил въз основа на превратен и необективен анализ на доказателствената съвкупност. Незаконосообразно, според касатора, въззивният съд е приел, че подс. И. е осъществил помагаческа дейност, като за да стори това е игнорирал част от събраните по делото доказателства, погрешно е интерпретирал други и е приел част от фактологията относно наличието на съучастие при липса на доказателства. В разрез със законовите изисквания съдът е отхвърлил събрани още на досъдебна фаза доказателства относно причините подсъдимия да извършва отделни дейности по процесния договор № 2357/ 11.12.2007 г. между “Н.” и “Р. ММ” Е.. Безспорно, според защитата, е установено, че между подс. И. и “Р. ММ” Е. е имало сключен граждански договор, въз основа на който за подсъдимия са възникнали конкретни задължения, които той е бил длъжен да изпълни, за което му е било заплатено съответно възнаграждение, което той декларирал пред НАП много преди образуването на наказателното производство. Последното изключвало възможността този договор да има симулативен характер. За привидния характер на договора липсвали данни, а напротив, съществували многобройни доказателства за неговото реално изпълнение. При липса на доказателства било и приетото от САС наличие на друга връзка между И. и дружеството и упражняван от него контрол върху “Р. ММ Е.”, извън сключения граждански договор. Изтъква се, че е безспорно установено, че в инкриминирания период подс. И. И. не е бил женен, нито е бил в семейни отношения със св. Н. Й., а игнорирайки показанията на последната, на свидетелите Й. И., И. К. и В. К., както и обясненията на подсъдимия и справките за родствени връзки, съдът е констатирал обратното. За да стори това е кредитирал показанията на св. С. С. и св. П., като е допълнил аргументацията си с данни от регистрите на МВР, съгласно който между 2005 и 2007 г. подс. И. и св. Й. са посочвали едни и същи постоянни адреси. В тази връзка липсват, според касатора, мотиви защо съдът кредитира едни доказателства, а отхвърля други. Изтъква се, че при законосъобразна доказателствена дейност, съдът би достигнал до правилния извод за липса на лични отношения между свидетелката и подсъдимия, съответно че същата не е била зависима от последния и не би могла да бъде подставено лице.

Твърди се, че доказателствената съвкупност не съдържа данни, които да опровергават факта на изпълнението на възложените от „Р. ММ“ Е. дейности, нито такива, които да установяват каква част от дейностите на обекта не са изпълнени от това дружество, за да се приеме наличие на присвояване, респ. помагаческа дейност за същото. Поради това постановената присъда се основава, според защитата, на предположения. Подсъдимият И. не бил извършил нарушение на закона, още по- малко престъпление, с представянето на подс. Г. на документи за възложени и изпълнени СМР (фактури, протоколи, заменителни табели и др.), а оказвал съдействие на дружеството в изпълнение на сключения помежду им граждански договор. Сочи се, че съдът е приел осъщественото за

помагаческа дейност като избирателно цитирал и наред с това допълвал конкретни доказателства, изолирани от другите, както и независимо от установеното с изслушаните и приети по делото експертни заключения. Възражава се срещу кредитирането на почеркова експертиза № 56 / 30.01.2013 г. и отхвърлянето на назначената тройна такава – чийто извод е, че не може да се установи дали в действителност подс. И. е лицето, подписало се вместо св. Г.. Изтъква се, че нито от показанията на св. М. С., нито от другите доказателства по делото би могло да се установи участието на подсъдимия при изготвянето на фактури, протоколи и други документи, каквито изводи е направил съдът от показанията на посочения свидетел. Възражава се, че предаването от страна на подс. И. на представител на възложителя на съответната фактура, издадена от изпълнителя, не би могло да се квалифицира като помагачество в длъжностно присвояване. Голословно, според жалбоподателя, съдът приема, че след самостоятелен анализ на доказателствата е стигнал до извода, че отчетените по процесния договор дейности, макар и изрядно документално оформени, били осъществени с ресурси на ЖП секция –Русе, позовавайки се на разпитаните по делото работници от държавното предприятие, без да съобрази, че тези свидетели са били разпитвани за работата си по принцип, а не конкретно, във връзка с този договор. Изтъква се, че незаконосъобразно и неправилно въззивният съд е игнорирал събраните по делото доказателства в частта, в която описват по несъмнен начин реда и механизма на изпълнението на възложените дейности по договор № 2357/11.12.2007 г. с „Н.“ – а именно показанията на свидетелите И. К., Н. Й., Н. М., Й. И. и обясненията на подсъдимите. Показанията на свидетелите К. и Й. незаконосъобразно не били взети предвид, тъй като, според касатора, същите са последователни и кореспондират с останалите гласни и писмени доказателства, а спрямо показанията на св. К. не са налице и опровергаващи ги данни по делото. Неправилно били игнорирани и показанията на свидетелите М. и И.. На първия, защото била отчетена неговата обвързаност с регистрирано на името на брата на подс. И. дружество и показанията му и поради тази причина не биха могли да се ползват с безусловно доверие. На втория показанията въобще не се споменавали в мотивите, което било в нарушение на изискванията на закона, защото макар св. Й. И. да е брат на подсъдимия И. И., той е извършвал самостоятелни дейности по сключен договор с „ДТ СВ“ , и показанията му били пълни и последователни, кореспондиращи с останалите доказателства по делото и обосноваващи липсата на твърдяната от обвинението помагаческа дейност.

Възражава се и срещу отхвърляне обясненията на подс. И. от страна на съда. Твърди се, че съдът не бил взел предвид факта, че към инкриминирания период подсъдимият е бил председател на ПП „Д.“ и като такъв осъществявал контакти с редица ръководители на държавни институции и администрации, в т. ч. и с ръководството на „Н.“, в лицето на подс. Г. и св. Л., търсейки възможност за интеригриране на ромите в България. Сочи се, че съдът е игнорирал и доказателствата, установяващи, че нито едно от посочените дружества не е имало нужда от упражняване на контрол и лобиране пред държавното предприятие „Н.“, тъй като и преди са работили с него и без съдействието на подс. И.

Подчертава се, че САС е пренебрегнал и доказателствата установяващи, че в инкриминирания период са извършвани редица ремонти по линията на процесния обект, но в нито един момент не е имало съвпадение, повторно изпълнение или изпълнение на процесните дейности от работници на възложителя.

В обобщение, според касатора съдът не е взел решението си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, а избирателно е обсъдил събрания по делото доказателствен материал и е достигнал до погрешни изводи за наличието на противоправно деяние и участието на подс. И. в него. Изтъква се, че при една законосъобразна доказателствена дейност на съда, последният е щял да достигне до единствен верен извод за обективна и субективна несъставомерност на извършеното, а вместо това се е стигнало до постановяване на присъда на базата на предположения. Липсват доказателства, според касатора, и за наличието на отношения между подс. Г. и подс. И., въз основа на които да може да се обуслови общ престъпен умишъл, какъвто се изисква, за да се осъществи фигурата на съучастие.

Отправеното искане е за отмяна на атакувания съдебен акт в осъдителната част спрямо подс. И. И. част и оправдаване на последния.

В съдебното заседание пред касационната инстанция защитникът на подс. А. Г., адв. Т. поддържа касационната жалба по изложените в нея съображения. Развива доводи, че апелативният съд е оставил неизяснени особено съществени за повдигнатите обвинения на подс. Г. факти и обстоятелства. Някои доказателствени източници са подценени, други не са взети под внимание, а като цяло доказателствените материали не са съпоставени помежду им и така е допуснато съществено процесуално нарушение, като не са спазени разпоредбите на чл.13 и чл. 14 от НПК.

Сочи, че в мотивите към въззивното решение не е даден отговор на въпроса въз основа на какви доказателства подс. Г. е знаел или е могъл да предполага, че подписаните от него договори, като генерален директор на „Н.“ няма да бъдат изпълнени. Изтъква, че въззивната инстанция употребява изрази от рода на „житейски погледнато и житейски логично“, които според защитника са недопустими, когато става въпрос да се изследва вината на подсъдимия по повдигнатото му обвинение.

Подчертава, че по същество е налице липса на мотиви по важни въпроси от предмета на доказване, което води и до ограничаване правата на страните, в частност на защитата. Изтъква, че липсват мотиви относно възражението на защитата, изразено и пред двете съдебни инстанции, че по делото има наличие и твърдение на прокуратурата за 11 сключени договора между фирми на подс. И. И. и „Н.“, представявано от подс. Но двете предходни инстанции са подминали това възражение, което е от значение за субективната страна на деянието и така по същество няма никакви мотиви, за да се приеме, че подс. Г. изначално е знаел, че фирма „Т.“ не разполага с наличния ресурс, за да извърши работата, която е възложена. Развива доводи, че апелативният съд не е направил собствен анализ на доказателствените материали и не е изложил собствени съображения, що се отнася до разграничаване съставите на безстопанственост и длъжностно

присвояване, а е преписал мотивите на първостепенния съд. Подчертава, че въззивният съд не е изследвал съдържащите се по делото, относими към предмета на доказване доказателства, за да направи извод за безстопанственото отношение на подс. Не е посочена никъде в решението, и не е проучвано от съда кои конкретно длъжностни лица от ръководството на „Н.“, извън генералния директор, упражняват контрола по изпълнение на сключените договори. Излага и съображения, че липсата на мотиви се дължи и на това, че въззивният съд не е разгледал поведението на подсъдимия, съобразно признаците на обективната и субективната страна на безстопанствеността. Обръща внимание и на факта, че още в обвинителния акт е повдигнато обвинение по чл. 219, ал. 3 и ал. 4 НК, без да се сочи основния текст на престъплението, а за това, че престъплението представлява „особено тежък случай“, липсва обосновка.

Акцентираща се и на противоречието, че по отношение на подс. Г. въззивният съд е приел, че макар да са налице „особено големи размери“, то не е налице „особено тежък случай“, тъй като се касаело за типичната за този вид престъпления обществена опасност. В случая обаче се касае за една и съща щета и за една и съща сума, твърдяна в обвинителния акт. Прави и възражения за това, че съдията от СГС сам е променил квалификацията в обвинителния акт, като е добавил ал. 1 на чл. 219 НК и сам е променил формата на вината от пряк умисъл в евентуален такъв, без да има искане от страните, намалил е размера на причинените щети, без да има заключение на вещи лица и без да има искане на страните.

В заключение, сочи, че са налице касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от НПК и това налага отмяна на обжалваното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на САС.

Моли да се има предвид, че защитата твърди, че осъдителната присъда по отношение на подс. Г. е незаконосъобразна, тъй като не е осъществен състава на престъплението безстопанственост и подс. Г. следва да бъде оправдан.

Адв. В., защитник на подс. А. Г., поддържа казаното от адв. Т.. Излага допълнителни съображения във връзка с явната несправедливост на наложеното наказание, ако не се приеме, че са налице основния за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за нова разглеждане. Счита, че наложеното наказание е необосновано и незаконосъобразно. Соци, че някои доказателства са били напълно игнорирани, а други тълкувани превратно. Развива доводи, че САС се е стремил да вземе едно соломоновско решение, което се е изразило в това да увеличи размера на наложеното наказание, а след това да отложи неговото изтърпяване. Изтъква, че за да се увеличи наказанието, като отегчаващи отговорността обстоятелства са били отчетени такива, които са елементи от състава на престъплението. Развива и доводи, че е много странен подходът на съда при определяне отговорността на подс. Г. и подс. Г., по отношение на длъжностното присвояване. Обръща внимание и на прекомерната продължителност на наказателното производство, която следва да се отчете като изключително смекчаващо отговорността обстоятелство.

В заключение счита, че следва да се запази размера на наказанието такъв, какъвто е определен от първата инстанция, но изтърпяването му следва да бъде отложено по реда на чл. 66 НК.

Подс. Г. в лична защита, поддържа казаното от неговите защитници, заявява, че не е извършил престъпление и моли решението на въззивния съд да бъде отменено.

Адв. К., защитник на подс. И., поддържа касационната жалба по съображенията, изложени в нея. Развива съображения, че решението на въззивния съд е неправилно, незаконосъобразно и постановено при съществени нарушения на процесуалните правила. Излага доводи, че двете инстанции са разгледали едностранчиво доказателствата, а други са игнорирали. Подчертава, че въззивният съд не е направил собствен анализ на доказателства и макар да е споменал възраженията на защитата не им е дал пълноценен отговор. Излагат се и неконкретни съображения за наличие на политически елемент при воденото на наказателното производство.

Изтъква, че от първия ден на разследването е било установено, че има законосъобразна причина подс. И. да извършва дейности на процесния обект, а именно граждански договор, сключен между дружеството „Р. ММ“, страна по договора с „Н.“ и подс. И. с конкретно възложени задачи. Сочи, че не е установено този договор да е бил създаден за нуждите на наказателното производство, или за осуетяване или създаване на някакви други предпоставки, каквито твърди апелативната инстанция.

Акцентираща и на следващия въжен въпрос, свързан с това, кое е това дружество „Р. ММ“, кой е собственика и управителя на дружеството, извършвало ли е това дружество дейности включително и по други договори с „Н.“. Сочи, че дружеството съществува от години и то винаги и през цялото време е било собственост на св. И. К., който е учредил дружеството и е бил управител на това дружество, включително до приключване на процесния договор, а наказателната отговорност се носи от управителя на дружеството, и същият е изпълнил ангажиментите, които е поел по договора.

Изтъква, че никой не е проследил и не е пожелал да види съществуващата информация в търговския регистър, че всъщност св. И. К. е останал управител на дружеството до последния момент, с отговорността да отговаря за така приетите ангажименти и задължения по договора.

Развива съображения и затова правилно ли е установено с кого е живял подс. И., вярно ли е обстоятелството, че е бил мъж на св. Н. Й. и въз основа на кои доказателства са направени изводите в тази насока от съдилищата.

Излага и аргументи във връзка с това има ли изпълнение на договора с „Н.“ и „Р. ММ“. Сочи, че този договор е сключен по надлежния ред при съществуващите условия, изисквания и правила към онзи момент в „Н.“ с дружество, което и друг път е извършвало дейности със същото това „Н.“. Дейностите свързани с „Н.“ всъщност касаят дейности в изключително лоши условия и трудностите в тази част са огромни. Изтъква, че по делото е установено, че дейностите и действията извършени по договора са били адекватни и последователни. Били са приети по надлежния ред с комисия.

Счита за нагласена версията, че подс. И. е помагач, защото бил представил протокол, бил представил фактура и бил представил някаква заменителна таблица и бил помогнал да бъде приета работата. Изтъква обаче, че работата не

се приема от подс. И., а от съответната комисията, която е била назначена конкретно за тази работа.

Развиват се и съображения, че подс. И. е контактувал с подс. Г. и св. Л. като председател на партия „Д.“, във връзка с интеграцията на ромите и намирането на подходяща работа за тях. Касае се за дружества, които имат сключени договори с „Н.“ и дейността е била изпълнена, като и съдът частично е признал това. Изтъква също, че са били разпитани много работници, но те не са дали конкретни показания, а са разказвали, че е имало случаи, в които са им възлагали да отидат някъде и да ремонтират нещо, но не говорят, че това касае процесния обект, както и не говорят, че се касае процесния период.

В заключение моли касационната жалба да бъде уважена и поради допуснати съществени процесуални нарушения атакувания съдебен акт да бъде отменен, а делото да бъде върнато за ново разглеждане.

Подс. И. в лична защита поддържа казаното от неговия защитник. Заявява, че не е извършил никакво престъпление, защото обекта като цяло е завършен. Сочи, че не знае защо е обвинен и счита, че това е един акт на хората заради политическата му дейност и е скалъпена работа. Изтъква, че старателно си е вършил работата и това, което е имал като ангажимент, а когато е посещавал директора на „Н.“, не е бил нито депутат, нито министър.

Моли да се вземат предвид всички обстоятелства и да бъде оправдан.

Представителят на Върховно касационна прокуратура намира за неоснователни депозираните жалби и съображенията, изложени в допълненията към тях. Развива доводи, че без основание се оспорва дейността на въззивния съд, тъй като са разгърнати подробни доводи по всяко едно от трите касационни основания. Счита, че САС е изпълнил точно своите процесуални задължения по самостоятелна проверка и оценка на доказателствата и по повод на протеста на първоинстанционния прокурор е достигнал до частично нови, но верни и съответни на фактите изводи. Изтъква, че въззивните оплаквания са разгледани изчерпателно и подробно, а проведеното пред въззивната инстанция съдебно следствие не е променило фактическата обстановка. Счита, че касационното оплакване, макар отправено към процесуалната активност на първия, а не на втория съд, не може да се разгледа в настоящото производство като основание за касационно обжалване, тъй като съдът е изпълнил задължението, което е имал по чл. 13, ал. 1 НПК.

По повод оплакванията за неправилно и необосновано отхвърляне от въззивния съд на показания на редица свидетели - Й., М., К., И. и на подс. И., счита, че въззивният съд, спазвайки своите процесуални задължения е изложил надлежни мотиви при преценката за достоверност на всяко от показанията.

Изтъква, че в аналитичната дейност на втората инстанция не се съзират пропуски и нарушения, защото във всички насоки от обширната фактология са изложени подробни и убедителни доводи, като правните изводи са съответни на установените обстоятелства и на логическите правила за оценката им.

Представителят на Върховната касационна прокуратура намира за неоснователни и множеството доводи в касационните жалби досежно нарушения на материалния закон - относно полагането на дължимата грижа, относно щетата, относно наличието на вина. Сочи, че въззивният съд правилно не е

коригирал направената правна оценка от първия съд на фактите, констатирайки доказването на всички елементи от състава на престъпленията.

Развива и доводи, че въпросът относно наложените на подсъдимите наказания е прецизно осмислен от втората инстанция. Изтъква, че за да отхвърли стореното от първата инстанция позоваване на чл. 55 НК, при определяне на наказанието, вторият съд се е мотивирал със срока, в който подсъдимите са търпели неблагоприятните последици от придобиване на качеството си на обвиняеми лица. А този срок не надхвърля разумния съгласно практиката на ЕСПЧ.

Подчертава, че в конкретния случай, макар престъпленията да се извършени през 2007 и 2008 г., разследването е било насочено срещу подсъдимите едва през 2015 г. и спрямо този ориентир следва да се преценява прекомерната продължителност на разследването. Поради това с основание въззивният съд е приел, че процесът срещу подсъдимите не надхвърля определения от ЕСПЧ разумен срок, не само защото не надхвърля горепосочения срок, но и защото сложността на това дело е видимо по-висока от обичайната и изисква по продължителен срок за разследване.

Предлага решението на въззивния съд да бъде оставено в сила.

Юрк. В. потвърждава претенциите на държавно предприятие Н. по отношение на гражданския иск. Заявява, че след запознаване с мотивите на първостепенния съд и въззивното решение, са преценили, че не е необходимо да депозират жалба.

В последната си дума подс. А. Г. моли да бъде оправдан.

В последната си дума подс. И. И. моли да бъде оправдан, защото не е извършил никакво престъпление.

Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите по чл. 347, ал. 1 от НПК, намери за установено следното.

С присъда № 70 от 18.03.2019 г. на Софийския градски съд, Наказателно отделение, 30 състав по НОХД № 2362/2017 г. подс. А. П. Г., с ЕГН: [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], българин, български гражданин, с висше образование, женен, неосъждан, живущ в [населено място], [улица], ап. 8 е бил признат за ВИНОВЕН в това, че в [населено място], в периода 22.10.2007 г. - 17.12.2008 г., като длъжностно лице (генерален директор на Н., с две деяния при условията на продължавано престъпление, умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението и запазването на повереното му имущество и от това последвали значителни щети за предприятието Н. в особено големи размери (2 015 590, 77 лв.), като случаят е и особено тежък, както следва: 1. В [населено място], в периода 22.10.2007 г. - 01.07.2008 г., като длъжностно лице, при сключването и изпълнението на Договор № 2215/22.10.2007 г. между "Н." (възложител) и „Т." Е. (изпълнител), умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението и запазването на повереното му имущество, като от това последвали значителни щети за "Н." в размер на 1 099 800 лв.; 2. В [населено място], в периода 11.12.2007 г. - 17.12.2008 г. като длъжностно лице, при сключването и изпълнението на Договор № 2357/11.12.2007 г. между Н. (възложител) и „Р. ММ" Е. (изпълнител), умишлено

не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението и запазването на повереното му имущество и от това последвали значителни щети за Н. в размер на 915 790, 77 лв. - престъпление по чл. 219, ал. 4 вр. ал. 3 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 НК, поради което е бил ОСЪДЕН: а) на основание чл. 55, ал. 1, т. 1 НК на наказание „лишаване от свобода“ за срок от единадесет месеца, при първоначален общ режим; б) на основание чл. 37, ал. 1, т. 6 НК - на наказание „лишаване от право“ да заема ръководна длъжност в държавни учреждения и предприятия за срок от три години; и в) на основание чл. 37, ал. 1, т. 7 НК - на наказание „лишаване от право“ да упражнява дейност, свързана с материална отговорност, за срок от три години.

На основание чл. 304 НПК, подс. Г. е бил частично ОПРАВДАН, както следва: а) за това, стойността на щетата по второто деяние от продължаваното престъпление да възлиза на 998 115, 07 лв., респ. - за разликата от 82324, 30 лв.; б) за това, продължаваното престъпление да е извършено за времето след 17.12.2008 г. в периода до 06.09.2009 г.; в) за това, в периода 12.09.2008 г. - 06.09.2009 г., при сключването и изпълнението на договор № 2827/12.09.2008 г. между "Н." и ДП"Т.", да е извършил отделно деяние на безстопанственост с причинени значителни щети, изразяващи се в изплащането на парични суми на дружествата „Е. груп 2003“ Е. (665 508, 96 лв.), „Р. ММ“ Е. (814 303, 11 лв.) и „С. и и.“ Е. (662 629, 32 лв.); и г) за сумата от 2 224 765, 69 лв., съставляваща разликата до пълния размер на инкриминираните в обвинителния акт значителни щети на обща стойност 4 240 356, 46 лв.

ОТХВЪРЛЕН е бил изцяло предявеният от ДП "Н." срещу подс. А. П. Г., с ЕГН: [ЕГН], граждански иск за сумата от 4 240 356, 46 лв., ведно с претендираната законна лихва от датата на твърдяното увреждане.

II.

Със същата присада подс. О. С. Г., с ЕГН: [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], българин, български гражданин, с висше образование, неженен, осъждан, живущ в [населено място], [улица], е бил признат за ВИНОВЕН в това, че в [населено място], в периода от 17.01.2008 г. до 17.12.2008 г., като длъжностно лице (директор на железопътна секция „Р.“ към Н.), в съучастие като извършител, умишлено улеснен от подс. И. Я. И. (помагач), присвоил поверени му за управление чужди пари в големи размери - 915 790, 77 лв. (собственост на НК"ЖИ"), изплатени по негово разпореждане на „Р. ММ“ Е. в посочения период по договор № 2357/11.12.2007 г. между Н. и „Р.“ Е. - престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 НК, поради което е бил ОСЪДЕН: а) на основание чл. 55, ал. 1, т. 1 НК - на наказание „лишаване от свобода“ за срок от две години и шест месеца, при първоначален общ режим; б) на основание чл. 202, ал. 3 вр. чл. 37, ал. 1, т. 6 НК - на наказание „лишаване от право“ да заема ръководна длъжност в държавни учреждения и предприятия за срок от четири години; и в) на основание чл. 202, ал. 3 вр. чл. 37, ал. 1, т. 7 НК - на наказание „лишаване от право“ да упражнява дейност, свързана с материална отговорност за срок от четири години.

На основание чл. 304 НПК, подс. Г. е бил частично ОПРАВДАН, както следва: а) за това, престъплението да е извършено и в периода между 11.12.2007 г. и 17.01.2008 г.; б) за това, предмет на присвояването да е и сумата от 82 324,

30 лв., изплатена на „Р. ММ“ Е. на 18.08.2008 г. по фактура № 48/04.08.2008 г., респ. - за разликата до общо инкриминираната в обвинението сума от 998 115, 07 лв.; и в) за това, длъжностното присвояване да е в особено големи размери и да съставлява особено тежък случай по смисъла на чл. 203, ал.1 НК.

На подс. О. С. Г. е наложено на основание чл. 25, ал. 1 вр. чл. 23, ал. 1 НК общо най-тежко наказание измежду наказанията: а) по н.о.х.д. № 2362/17 г. на СГС, б) по н.о.х.д. № 62/11 г. на ОС/гр. Русе, в) по н.о.х.д. № 476/12 г. на ОС/гр. Русе, и г) по н.о.х.д. № 1872/17 г. на РС-гр. Русе, а именно - „лишаване от свобода“ за срок от две години и шест месеца, което да се изтърпи при първоначален общ режим.

ПРИСЪЕДИНЕНО е на основание чл. 23, ал. 2 НК към определеното спрямо подс. О. Г. най-тежко наказание (ЛС за срок от две години и шест месеца) и кумулативно наложените наказания по н.о.х.д. № 2362/17 г. на СГС, а именно: по чл. 37, ал. 1, т. 6 НК - наказание „лишаване от право“ да заема ръководна длъжност в държавни учреждения и предприятия за срок от четири години; и по чл. 37, ал. 1, т. 7 НК - лишаване от право да упражнява дейност, свързана с материална отговорност за срок от четири години.

ОТХВЪРЛЕН е изцяло предявеният на основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД срещу подс. О. С. Г., с ЕГН: [ЕГН], граждански иск от ДП "Н." за сумата от 998 115, 07 лв., ведно с претендираната законна лихва от датата на твърдяното увреждане.

III.

Подс. И. Я. И., с ЕГН: [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], българин, български гражданин, с висше образование, неженен, неосъждан, живущ в [населено място], [улица], е бил признат за ВИНОВЕН в това, че в [населено място], в периода 11.12.2007 г. - 17.12.2008 г., в съучастие като помагач, умишлено улеснил длъжностното лице - извършител О. С. Г. (директор на ж.п. секция Р." към "Н.") да присвои поверени му за управление чужди пари (собственост на "Н.") в големи размери (915 790, 70 лв.), изплатени на „Р. ММ“ Е. по договор № 2357/11.12.2007 г. между Н. и „Р.“ Е. - престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201, вр. чл. 20, ал. 4 вр. ал. 1 НК, поради което е би ОСЪДЕН: а) на основание чл. 55, ал.1, т.1 НК - на наказание „лишаване от свобода“ за срок от две години, чието изпълнение е отложено по чл. 66, ал. 1 НК с 5-годишен изпитателен срок; б) на основание чл. 202, ал. 3 вр. чл. 37, ал. 1, т. 6 НК - на наказание „лишаване от право“ да заема ръководна длъжност в държавни учреждения и предприятия за срок от три години; и в) на основание чл. 202, ал. 3 вр. чл. 37, ал. 1, т. 7 НК - на наказание „лишаване от право“ да упражнява търговска дейност за срок от три години.

На основание чл. 304 НПК, подс. И. е бил ОПРАВДАН частично, както следва: а) за това, предмет на улесненото присвояване да е и сумата от 82 324, 30 лв., изплатена на „Р. ММ“ Е. на 18.08.2008 г. по фактура № 48/04.08.2008 г., респ. - за разликата до общо инкриминираната в обвинението сума от 998 115 лв.; б) за това, престъплението да е извършено като „продължавано“ (чл. 26, ал. 1 НК) и за времето след 17.12.2008 г. в периода до 06.09.2009 г.; в) за това, в периода от 24.09.2008 г. до 06.09.2009 г. в [населено място], в съучастие - като помагач, умишлено да е улеснил длъжностното лице - извършител К. Н. Д. (директор на поделение „Г. О.“ към ДП „Т.“, починал на 29.01.2017 г.) да

присвои чрез други три деяния като продължавано престъпление (осъществени съответно в периодите: 24.09.2008 г. - 09.03.2009 г., 26.09.2008 г. - 23.12.2008 г. и 09.10.2008 г. - 06.09.2009 г.) поверени му за управление чужди пари (преведени от Н. към ДП „Т.“) в особено големи размери (2 142 441, 38 лв.), като разпоредил превеждането на суми на дружествата „Е. груп 2003“ Е. (665 508, 95 лв.), „Р. ММ“ Е. (814 303, 11 лв.) и „С. и и.“ Е. (662 629, 32 лв.); г) за сумата от 2 224 765, 76 лв., съставляваща разликата до пълния размер на инкриминираната в обвинителния акт сума на присвояването от 3 140 556, 46 лв. и д) за това, длъжностното присвояване да е в особено големи размери и да съставлява особено тежък случай по смисъла на чл. 203, ал.1 НК.

ОТХВЪРЛЕН е бил изцяло, предявеният на основание . чл. 45, ал.1 ЗЗД срещу подс. И. Я. И., с ЕГН: [ЕГН], граждански иск от ДП "Н." за сумата от 3 140 556, 46 лв., ведно с претендираната законна лихва от датата на твърдяното увреждане.

IV.

На основание чл. 189, ал. 3 НПК съдът е ОСЪДИЛ подсъдимите А. П. Г., О. С. Г. и И. Я. И., с установени по делото самоличности, да заплатят направените по делото разноски в общ размер на 6464 лв. (2864 лв. - по сметка на Прокуратурата на РБ и 3599,20 лв. - по сметка на СГС), като подс. Г. заплати сумата от 2154,66 лв. (от които - 954, 93 лв. по сметка на Прокуратурата на РБ и 1199,73 лв. - по сметка на СГС), подс. Г. заплати сумата от 2154,66 лв. (от които - 954, 93 лв. по сметка на Прокуратурата на РБ и 1199, 73 лв. по сметка на СГС) и подс. И. заплати сумата от 2154,66 лв. (от които - 954, 93 лв. по сметка на Прокуратурата на РБ и 1199, 73 лв. по сметка на СГС), както и по 5 лв. за издаването на всеки отделен изпълнителен лист.

С решение № 131/21.04.2020 г. Софийският апелативен съд, Наказателно отделение, 8 състав е изменил присъдата, постановена на 18.03.2019 г. по НОХД № 2362/17 г. по описа на СГС, НО, 30 състав, като е УВЕЛИЧИЛ наложеното на подс. А. П. Г. наказание лишаване от свобода от единадесет месеца на ДВЕ ГОДИНИ лишаване от свобода, чието изтърпяване е отложил на основание чл. 66, ал. 1 от НК за срок от ПЕТ години.

УВЕЛИЧИЛ е и наложеното на подс. О. С. Г. наказание лишаване от свобода от две години и шест месеца на ТРИ ГОДИНИ, като на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложил изтърпяването на същото за срок от ПЕТ години.

ИЗМЕНИЛ е присъдата и в частта, с която на основание чл. 25, ал. 1 във вр. с чл. 23, ал. 1 от НК е постановено общо най-тежко наказание на подс. Г. от две години и шест месеца лишаване от свобода, като е ОПРЕДЕЛИЛ същото на ТРИ ГОДИНИ лишаване от свобода, чието изтърпяване е отложил на основание чл. 66, ал. 1 от НК за срок от ПЕТ години.

ПОТВЪРЖДИЛ е присъдата в останалата ѝ част.

Касационните жалби са допустими, а разгледани по същество, са частично основателни.

Оплакванията в касационните жалби са свързани с основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 НПК.

При касационната проверка Върховният касационен съд констатира, че въззивното решение е постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Въззивният съд е изготвил съдебно решение по реда на чл. 337, ал. 2, т. 1 и на чл. 338 от НПК, което обаче не отговаря на изискванията на чл. 339 ал.1 и ал.2 от НПК. В решението въззивният съд е посочил съдържанието на въззивните жалби и допълненията към тях, както и съдържанието на протеста и допълнението към него, без обаче да е отговорил в съдебния акт на основни доводи, подробно аргументирани от защитата и държавното обвинение. В този смисъл основателни са голяма част от възраженията, отправени от защитата във връзка с повърхностната аналитична дейност на въззивния съд.

Нито първоинстанционният съд, нито въззивната инстанция са счели за необходимо да отговорят, ясно, категорично и задълбочено на оплакванията, свързани със съставомерните щети; следвало ли е да се приспадне ДДС от размера на щетата; наличието на шест договора с дружеството „Т.“, оборващо твърдението за изначалното знание у подсъдимия Г., касателно липсата на ресурс у предприятието да извърши работата, за която е бил сключен договора. Липсва точно и аналитично изложение защо се приема и въз основа на какви доказателства, че подс. Г. би могъл да знае или да предполага, че подписаните от него договори, като генерален директор на „Н.“ няма да бъдат изпълнени. Видно е от мотивите към въззивното решение, че съдът употребява изрази от рода на „житейски погледнато и житейски логично“, които са недопустими, когато следва несъмнено да се установи извършеното престъпление и участието на конкретния подсъдим в осъществяването му. Липсват мотиви относно възражението на защитата, изразено и пред двете съдебни инстанции, че по делото са налични по твърдение на прокуратурата 11 сключени договора между фирми на подс. И. И. и „Н.“, представлявано от подс. Г.. Двете инстанции обаче не са анализирали това обстоятелство, а то е от значение за предмета на доказване. Липсват и ясни и категорични съждения на съдилищата по въпроса защо приемат, че подс. Г. изначално е знаел, че фирма „Т.“ не разполага с наличния ресурс, за да извърши работата, която е възложена. Фрагментарни и декларативни са и мотивите на съдилищата по отношение на договора, сключен от подс. Г. с дружеството „Р. ММ“ Е.. Не е обсъдено каква е доказателствената обезпеченост за извода, че подс. Г. е трябвало да знае, че дружеството „Р. ММ“ Е. е представило фиктивна оферта и че не е обоснован реален капацитет /технически и кадрови/ за изпълнение на предстоящите дейности, както и относно приетото за злоупотреба с личните данни на св. И. Г., сочена като технически специалист, трябвало ли е подс. Г. да знае или пък да провери, че са представени фиктивни дипломи на едни и същи лица. Не е направено ясно и точно разграничение между правата и задълженията на подс. Г. и подс. Г. във връзка с договора, сключен с дружеството „Р. ММ“ Е.. А от материалите по делото се установява, че след като подс. Г. подписал договора от 11.12.2007 г., събитията се пренесли на територията на [населено място], където функционирала, управляваната от подс. Г. ж.п. секция „Р.“. Установено е също, че подс. Г. е бил нотариално упълномощен от генералния директор да оперира с парични средства по банкови сметки, обслужващи повереното му поделение.

Така липсва точен и ясен отговор на въпроса въз основа на какви действия или бездействие съдилищата са приели, че подс. Г. е осъществил състава на престъплението по чл. 219, ал. 4 вр. ал. 3 вр. ал. 1 НК по отношение на договора с дружеството „Р. ММ” Е..

Поначали не са изследвани с нужното внимание обстоятелствата, свързани с това кои конкретно длъжностни лица от ръководството на „Н.”, извън генералния директор, упражняват контрола по изпълнение на сключените договори.

Що се отнася до оплакванията свързани с това, че обвинителният акт не отговаря на законовите изисквания, то те са неоснователни, тъй като в обвинителния акт е очертана в достатъчна степен и с нужната конкретика рамката на обвинението, поради което не е се ограничава и правото на защита на подсъдимите.

Неоснователни са и възраженията относно превратно или неправилно установена фактология във връзка със съжителството на подс. И. със св. Н. Й.. По този въпрос съдилищата са дали ясен и категоричен отговор и са обосновали подробно въз основа на какви доказателства са изградили своите изводи в тази насока.

С основание се възразява обаче, че липсват и мотиви относно някои правни положения и изводи на инстанционните съдилища. Установява се, че въззивният съд не е направил собствен анализ на доказателствените материали и не е изложил собствени съображения, що се отнася до разграничаване съставите на безстопанственост и длъжностно присвояване, а е преповторил мотивите на първостепенния съд. Въззивният съд не е разгледал с нужното внимание и критичност поведението на подс. Г., съобразно признаците на обективната и субективната страна на безстопанствеността и всъщност е дал до голяма степен фрагментарни и декларативни отговори на възраженията на страните. Липсват убедителни мотиви и във връзка с противоречието, че по отношение на подс. Г. въззивният съд е приел, че макар да са налице „особено големи размери”, то не е налице „особено тежък случай”, тъй като се касаело за типичната за този вид престъпления обществена опасност. Изложените от съдилищата съображения в тази насока са общи, като не е отчетена конкретната степен на обществена опасност на престъпното деяние и всички обстоятелства, от които тя се извежда. Що се отнася до оплакването, че първостепенният съд сам е променил квалификацията в обвинителния акт, като е добавил ал. 1 на чл. 219 НК и сам е променил формата на вината от пряк умисъл в евентуален такъв, без да има искане от страните, то е неоснователно, защото добавянето на ал. 1 на чл. 219 НК е само едно уточнение за прецизност на обвинението, което поначало не се отразява на правото на защита на подсъдимите, тъй като обвинението е достатъчно ясно и точно и не дава повод да се приеме, че подсъдимите не могат да организират адекватно защитата си.

В заключение касационната инстанция приема, че така изготвеното съдебно решение страда от съществен порок. То не отговаря на изискването на чл. 339 ал.2 от НПК, тъй като не съдържа категорични и ясни отговори на множество от възраженията на страните. Въззивният съд всякога е длъжен да даде отговор на оплакванията и доводите на страните, независимо дали ги счита

за основателни или не и дали ги уважава или не. Този отговор е именно израз на задължението на въззивна инстанция, която е и контролна - да провери изцяло законосъобразността на първоинстанционната присъда. Резултатът от тази проверка не може да е голословен и формален. Той винаги трябва да бъде обективиран по делото - в мотивите на въззивния съдебен акт, така че да стане достояние на страните, а страната, която е изтъкнала довода, да узнае и проследи начина на формиране на волята на съда, по силата на която аргументите са или не са уважени. В настоящето дело при изготвянето на въззивното решение това не е сторено.

След като изрично нормата на чл. 339 ал.2 от НПК изисква посочването в решението на основанията, поради които не се уважават доводите от въззивната жалба или протест, то е несъмнено, че тази аргументация на съда е необходим съществен елемент от въззивния съдебен акт. Вярно е, че оценъчната дейност на съда, решаващ делото, е въпрос на вътрешно убеждение на самия съд, но тя не може да бъде резултат на изопачено формиране на това убеждение в противоречие с основния принцип на наказателното съдопроизводство - този по чл. 14 от НПК. Съгласно тази норма съдът винаги е длъжен да изследва обективно, всестранно и пълно всички обстоятелства по делото и въз основа на всички доказателствени източници. В случая въззивният съд е нарушил и принципа на чл. 14 от НПК, тъй като съдържанието на въззивния акт не сочи на спазване на процесуалния ред на изграждане на вътрешното убеждение на съда въз основа на „всички обстоятелства по делото“. Този ред е предвиден от законодателя, за да е гаранция срещу произволно и необосновано формиране на субективната увереност на съда относно фактите по делото, както и гаранция за това, че това вътрешно убеждение може да бъде проследено от страните, за да се разбере как е била формирана волята на съда, а от друга страна, за да може да бъде поставено на контрол от следващата инстанция. Простото деклариране на несъгласие с доводите на защитата на подсъдимите и преповтарянето почти изцяло на фактическите и правните изводи на първостепенния съд, без да се изследват в пълнота обстоятелствата по делото и да се направи самостоятелен анализ и да се даде мотивиран отговор, сочи на необективно, невсестранно и непълно изследване на всички обстоятелства по делото, а то вече е нарушение на принципа, уреден в чл. 14 от НПК.

Що се отнася до оценката на свидетелските показания и обясненията на подсъдимите, то това е суверенно правомощие на съда по същество, но тяхното определяне като достоверен или недостоверен източник на доказателствена информация изисква внимателно да ги анализира поотделно и при съпоставка с останалите доказателствени материали съобразно логическата им зависимост, като изложи ясни и достатъчно изчерпателни мотиви, позволяващи без усилия да се проследи пътят, по който е вървял при формиране на вътрешното си убеждение.

Във връзка с промяната на формата на умисъла следва да се посочи, че принципно положение е, че съдът с оглед на установените по делото обстоятелства, може да приеме, че престъплението е осъществено при форма на вина евентуален умисъл, а не при пряк умисъл, като това поначало е в интерес на подсъдимия. По този въпрос е налице и изобилна съдебна практика.

С оглед на изложените по-горе съображения касационната инстанция намира за основателни възраженията залегнали в касационните жалби и допълненията към тях за допуснати съществени процесуални нарушения /чл. 13, ал. 1, чл. 14 НПК и чл. 107, ал. 5 и чл. 305, ал. 3 НПК/, свързани с начина на осъществяване на дейността по установяване, проверка и оценка на релевантните доказателства - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК. При новото разглеждане процесуалните недостатъци на отмененото въззивно решение следва да бъде преодоляни чрез цялостен задълбочен анализ на доказателствата по делото, при необходимост – събирането на допълнителни доказателствени материали, и изготвяне на прецизен въззивен съдебен акт, отговарящ на изискванията на чл. 339 от НПК.

Предвид констатираните съществени нарушения на съдопроизводствените правила Върховният касационен съд не намира за необходимо да обсъжда по-подробно оплакванията за нарушение на материалния закон и за явна несправедливост на наложеното наказание, доколкото тези въпроси следва да бъдат пререшени при новото разглеждане на делото по вътрешно убеждение на съда по отношение на всеки един от подсъдимите.

Предвид изложеното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 5 от НПК Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ въззивно решение № 131/21.04.2020 г., постановено по ВНОХД № 611/2019 г. по описа на Софийски апелативен съд, Наказателно отделение, 8 състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски апелативен съд от стадия на съдебното заседание.

Председател:

Членове: 1.

2.